

Vis man är stark och wettig man
har wäldig kraft.

Sal. Erbfr. 24.

Rif icke upp gammalt råmärke
som dina fäder uppsatt hafwa.

Sal. Erbfr. 22.

W e c k o b l a d e t

Helsingfors.
Onsdagen, den 18 April.

Aufwariig utgifwars och redaktör: M. Fors.

Prenumerationspriset (lika för stad och land) är:

för helt år	Små 3: —
„ halft år	„ 2: —
„ 3 månader	„ 1: —

Prenumerationspriset för alla postanstalter samt i Helsingfors hos Red. Georgsg. 25, hos hr Laurent, N. Spl. 35, i herr Brondins Central café (i Passagen), Sörnäs g. 7, i herr Tängs butik å Sjöbodalen samt å Sörnäs apotek. — Annonser emottagas; pris 10 p. För annonser som införas 5-10 gr 10 och 20 % rabatt. — Lösnummer 10 p.

1 Kor. 13 Kap.

Om bäst bland män'lor tala jag förmodt, ja, som en engel, men ej kärlek hade, en klingande metall jag wore blott och lik en bjällras ljud hwad hälsat jag sade.

Om alt förstånd och wisdom hos mig war och tro, så att jag kunde bärg försätta, men kärleken ej fans i hjärtat kvar, så wore jag ett intet med alt detta.

Om jag min egendom de arme gaf, och om jag läte min lekamen brinna, men hade ingen kärlek — då därpå jag kunde aldrig någon nytta winna.

Kärleken är mild, långmodig; kärlek ingen afund bär, är ej uppbläst, öfvermodig, söker ej sin winning här.

Gj ohöfwißt han uppträder, är till wrede icke böjd, sig ej öfwer orätt gläder, har i sanningen sin fröjd.

Allt han tror, kan alt fördraga, allting lider, hoppas han. Kärleken kan slut ej taga, om än världen öf förbrann.

Profetian skall förwinna, tungomålen likafå, och all kunskap, som wi winna, ty blott endels wi förstå.

Och wi endels profetara, men då en gång kommet är det fullkomliga, förwinner alt, som blott är endels här.

Och nu förblifwa dessa tre tro, hopp och kärlek, men af dem är kärlek störst — wi be Gud först och sist om den.

widuellea plikter, utan fysisk och andlig förening i ömsesidig aktning och kärlek, där den ene med den andres bistånd och uppmuntran utwecklar sin personlighet till sedlig karaktär och söker fylla de plikter och de kraf, lifwet på honom eller henne ställer.

I äktenskapet liksom i lifwet draga nog skiftande moln öfwer himmelen, där komma misräkningar och pröfningar, men om en inbördes harmoni är rådande mellan makarne och dessa rätt förstå hwarandra, skola motgångarna endast bidra draga till en innerligare och förtroligare gemenskap och bandet skall fastare tillknyttas, det band nämligen, som förenar dem genom inbördes förtroende och sann kännedom om hwarandras skaplynnen, förtjänster, fel och önsknningar och därpå upprunnen hängifwen kärlek och wälwilja.

Öfwer ett sådant äktenskap lyser förnöjelsens solljus i glädje och sorg, i lifwets strider och hemnets hwardagsläp.

„Världens dom.“

I allmänhet äro människorna mycket rädda för andras omdöme, så att de icke sällan dagtinga med sin öfvertygelse, tala annat än de tänka eller förtiga sådant som de borde högt uttala, blott därför att de skola undgå klander.

Detta är en swaghet som bidrager till att gifwa war sammanlefnad ett konstladt utseende.

„Det är nog rätt att säga det eller det, eller handla så eller så, men hwad skulle världen säga därom?“ säger och tänker mången, och för att icke stöta sig med „världen“, förebrager man det „passande“ framför det rätta.

Om hwem är, när alt kommer omkring, denna mäktiga och fruktansvärda „värld“? Utgöres den af de mest intelligenta, de mest förståndiga och rättänkande? Ingalunda. Den utgöres, kan man säga, af hwem som helst, och i första rummet får man räkna dit den mängd pratmakare, som ej wet af någon wiktigare och angenämare sjsjelsättning än att i tid och otid criticera och förtala sina medmänniskor. Den förståndige sparar sitt omdöme tills han på grund af gjorda iakttagelser kan fälla ett bestämdt sådant. Det är därför icke hans dom som är „världens“, utan den utgöres af ytliga, klanderfjula betraktares enskilda tycken. Därför är den icke håller så mycket att fasta afseende wid, som wanligen sker.

Den, som fruktar för „världens“ dom, förleddes till många handlingar, som för honom själf och hans närmaste hafwa alt annat än goda följder.

En familjesader, som genom misfölyt-

kade spekulationer eller andra omständigheter blifwit författ i en mindre god ekonomisk ställning, så att ej tillgångarna medgifwa att föra samma kostbara lif som förut, anser dock icke lämpligt att draga sig tillbaka från de forna umgängeswännerna, emedan det skulle wäcka alt för mycket uppeende, och så blir följden den, att han altmera rusar emot sin ekonomiska ruin.

Wänner besöka hwarandra icke blot för att äta och dricka, utan hufwudsakligen emedan de wilja njuta af hwarandras sällskap. Likwäl skall wid sådana besök wälfägnaden wara riklig. Göres däremot föreställningar, heter det: „Jäke kan jag wara sämre än andra. Hwad skulle man säga därom? Wi få i stället spara, då wi äro ensamman.“

Så är det afwen i afseende på kläbedrägt. För att undgå „världens“ anmärkningar, offerar man på modets altare, oaffekt att sådant både kostar penningar och på det yngre släktets framtid kan hafwa ett mycket skadligt inslytande.

Betrakta wi denna sak något närmare, skola wi snart blifwa öfvertygade om, huru dåraktigt det är, att alt för mycket fästa sig wid „världens“ omdöme.

De äro icke de orättwisa, låga och lastbara, som af „världens“ dom brännmärkas, utan snarare twärtom. Erfarenheten lärar oss, att det goda alltid varit utsatt för moistånd, så att det endast efter strider kunnat tillkämpa sig seger. Annu har aldrig någon reform, huru behöflig och nyttig den än varit, kunnat genomföras, utan att „världen“ först genom sitt ogillande lagt hinder i vägen och aldrig har mänskligheten sökt taga ett stort steg framåt, utan att „världen“ uttalat sin förkastelse öfwer det nyas förkämpar. Lifwet kring oss talar tillräckligt om, huru „världen“ ofta trampar rättwisan under fötterna, hånar dygden och begabbar den ädla kraften, som ställer sig i rättfärdighetens tjänst.

Huru många uppoffringar göras icke för att behaga „världen“? För att icke stöta henne, affäga wi oss wara warmaste önsknningar. För att behaga henne förneka wi sanningen och war egna natur. Wi twäfwa wara lärar för att brista ut i ett andefattigt skratt. Wi hyckla och bebraga. Wi skratta åt en fåfänga, som war rikaste eftertanke fördömer. Den frihet, som wi säga oss eftersträfwä, affäga wi oss för att tillfredsställa några narrar, och blifwa på så sätt narraktiga. Wi spela, med ett ord, komedi; för att tygta onda tungor utsätta wi oss för de godas rättmäktiga klander.

Ett märkwärdigt manuskript, funnet i ett buddhaisk-kloster i Thibet.

I en engelsk tidning skrives:

En ny lefnadsbeskrifning öfwer Jesus Kristus har blifwit funnen i ett kloster i Thibet af en ryss resande och har i dessa dagar blifwit öfversatt på franska. Wisja buddaister hålla denna bok i lika högt anseende som brahminerna hålla Ring-Weda.

Hr Nicholas Notowitch hörde, då han reste i Thibet, i ett kloster, att buddhisterna kände och wördade profeten Jesu. Utskilligt som man berättade om Jesu öfvertygade honom om, att denne profet war Jesus Kristus. Han frågade lamapästerna, hwar man kunde få läsa en teckning af Jesus lif. De sade, att en sådan finnes i heliga manuskript, som förwarades i klostren i Ladak. Hr Notowitch reste till Ladak, besökte staden Leh och stannade slutligen i ett kloster som kallades Hemis. Där började han underhandlingar angående manuskriptet. Han sände presenter till laman: ett ur, en termometer och ett wäckerur — men alt utan resultat. Några dagar senare utträttade en olyckshändelse, hwad hans diplomati ej förmodt. Då han red förbi klostret Hemis, bröt han sitt ben. Han mottogs i klostret och wärdades där. En dag kom laman in i hans rum med två stora wolymer, gulnade af tidens äwårkan. De innehöllo en lefnadsbeskrifning öfwer Jesu, författad på Pali-språket. Laman uppläste texten wärs för wärs i öfversättning och Notowitch skref ned öfversättningen, hwars innehåll i kortet är följande:

Jesu war född i Israel. Hans föräldrar woro fattiga människor, som tillhörde en släkt, hwars medlemmar woro exalteradt fromma och som glömde sin forna storhet på jorden för att ära skaparen och tacka honom för de olyckor, med hwilka han täktes pröfwa dem. Ända från sin barndom predikade han den ende Guden. Då han blef 13 år, flydde han, i stället för att enligt bruket gifwa sig, från sin faders hem och följde med köpmän till Sindh. Han besökte Jaggernaut, Rejageiha och Benares, där han lärde sig läsa och förstå Wedaböckerna. Men en dag skilde han sig från brahminerna. Han förnekade Weda-böckernas gudomliga ursprung och inkarnationen af Para Brahma.

I Wisma hotade de „hwhite“ prästerna att döda honom, Han flydde då till Gowtamiberna, lärde Pali-språket och inwigdes sex månader senare i Buddha-mysterierna. Därpå wandrade

han wäster ut, predikande mot afgudarnes I Persien uppträdde han mot Zoroasters lära, men förföljdes af magerna och flydde. Han war 29 år gammal då han återwände till Judeen. Han började genast predika, men hans popularitet strömde Pontius Pilatus. Denne befalde prästerna och lärde män att examinera Jesu. De examinerade honom och funno honom wara öfkyldig. Jesu fortsatte att tala till folket, uppmanande dem att lyda kejsaren och hysa aktning för kvinnan, men spioner, som Pilatus beställt för att bewaka honom, lämnade orowäckande berättelser om folkets entusiasm, och Pilatus, som fruktade ett uppror, befalde att Jesu skulle häftas, torteras och sedan dömas inför Sanhedrin (den höga domstolen) tillsammans med två tjufwär. Man bestod personer att vittna falskt. Så framkallades den man, som på Pilatus' befallning hade förräddt Jesu. Denne man infann sig och sade till Jesu:

— Sade du ej, att du war Israels konung och att himmelens herre sändt dig att underwisa hans folk?

Och sedan Jesu wälfignat honom, sade han:

— Du skall wara förlåten, ty det du säger kommer ej från ditt hjerta.

Och wändande sig till Pilatus, sade Jesu:

— Hwarför förnedra din heder och lära dina underlydande att lefwa i falskhet, då du ändå är i stånd att döma en öfkyldig man?

Wid dessa ord föll Pilatus i raseri och befalde att Jesu skulle dödas, medan han frikände de två tjufwarna. Sedan domarena öfwerlagt, sade de till Pilatus:

— Wi kunna ej påtaga oss den stora synden att döma en öfkyldig man och frikänna två tjufwär, ty detta strider mot wara lagar. Gör därför som du will!

Sedan de sagt detta, gingo prästerna och de wise männen ut och twättade sina händer i ett heligt kärl, sägande: — Wi äro oskuldige till en rättfärdig mans död.

Jesu och de två tjufwarne korsfästes, men på tredje dagen fann man Jesus graf öppnad och tom!

Landtdagen.

— Ny proposition angående förändringar i rättgångsbalken har till ständerna blifwit inlämnad.

— Allmänna befwärsutskottet har slutfört första läsningen af förslagen i frågan om införande af skoltwång. Utskottet kommer att wid de närmast föl-

Med ett lyckligt äktenskap

menas ej ett lif utan skuggor, ett ständigt leende och glömska af våra indi-

lande sammanträderna upptaga museifrågan och först därefter slutbehandla först nämnda ärende, för hvars beredning inom utskottet tillfatts en subkomité.

— **Bevillningsutskottet** har i andra läsningen slutbehandlat regeringens proposition angående stämpelbevillningen. Utom de förändringar i afseende å arfskatten, hvilka af utskottet föreslagits, har utskottets majoritet desutom beslutit att förorda, att lysningsfedel måtte karteras enligt nu gällande förordning, d. v. s. efter 60 stilda kategorier och sålunda äfven i denna del förändrat regeringens proposition.

— **Lagutskottets första afdelning** har slutbehandlat propositionen angående förändringar i kyrkolagen och beslutit att hos ständerna förorda des godkännande.

— **Hästupskriftningsfrågan.** Adeln och borgareståndet beslöt att remittera denna fråga till ett särskildt utskott. De två öfriga stånden bordlade remissfrågan.

— **Statsutskottet** har slutbehandlat budgeten för finska militären. Utskottet torde ha betydligt nedfatt de åskade anslagsposterna.

— **Jordbrukskolorna.** Samtliga stånd ha godkänt ekonomistiftets sammanjämningsförslag rörande petition, att lägre jordbrukskolor, fördelade på lämpliga orter i hvarje län samt organiserade efter de lokala behofven och med särskildt beaktande af landthushållningens rentabilitet, måtte, så snart sig göra låter, i tillräckligt antal inrättas.

— **Järnvägsutskottet** har i frågan om fortsättning af järnvägsbyggnaderna i den närmaste framtiden uttalat sig därhän, att någon inkränkning af järnvägsarbetena ej borde förekomma, utan att dessa måtte fortgå i samma utsträckning som under de närmast förgångna åren.

Då de af utskottet till utförande föreslagna järnvägarna, Björneborg—Mäntyluohto, Helsingfors—Serknäs—Salo—Åbo och Keuru—Jyväskylä—Soulahti banorna, komma att tillsammans erfordra så betydande anslag, att medel ej under nästa finansperiod finnas till andra järnvägar, har utskottet

beslutit föreslå afböjande af alla de petitionsförslag, som inlämnats angående sammanbindningsbanor emellan Uleåborgs, Sawolaks och Karelska banorna. Däremot har utskottet föreslagit, att proposition om byggandet af en järnväg från Uleåborg till Waala måtte ständerna föreläggas, så snart kommunikationsfondens tillgångar förlå till utförandet af denna järnvägslinje. —

Swad man har att i- aftaga om en häst är envis.

(Efter den amerikanske hästtämjaren
J. S. Rarey.)

Om en häst icke är wild, men däremot synes envis och iftadig; om han lägger öronen tillbaka, när man närmar sig honom, eller han vänder sig för att slå, så har han ingen aktning eller fruktan för människan, och då är det nyttigt, för att lätt och fort kunna sköta honom, att gifwa honom några skarpa slag med piskan om benen tätt under kroppen. Han skall göra lifliga språng i det han böjer benen, och smålandet med piskan skall göra lika godt intryd som själwa slaget. Ett kraftigt slag om benen värkar mer än tre slag öfver ryggen, emedan huden på det inre och på sidorna af benen är tunnare och känsligare än på ryggen. Man må likväl icke slå för mycket, utan nått upp så, att man inger fruktan. Man tucktar hästen, icke för att göra honom ondt, utan för att wänja honom af med hans dåliga böjelser. Swad man gör måste likväl ske med kraft, lif och säkerhet, men alltid utan wrede. För att inge honom fruktan måste det ske. Man får dock aldrig slå en bunden häst eller piska honom tills han blir retad och sätter sig till motwärt, ty därigenom väcker man, i stället för fruktan och aktning, blott motwilja, hat och enwighet.

Det gör mer skada än gagn att ge hästen blott ett rapp om detta icke inger någon fruktan, så retas han icke vidare af piskslag, ty fruktan och wrede

finnas aldrig förenade hos en häst, och då en af dessa känslor blir märkbar, försvinner den andra.

Så snart han har så stor fruktan, att han står stilla och uppmärksam, närmar man sig honom åter och smelter honom mer än man slog. Därigenom wäckas de bägge wärksamaste egenskaper i hans natur, kärlek och fruktan och om han känner dessa begge, så lär han snart hwad han skall göra, och lyder raftt.

Notiser.

— **1,500 personer till bords** har Helsingfors stadsfullmäktige beslutat att i stadens namn inbjuda den dag — 29 april — då Alexanderstatyn aftäckes. Ständerna och samtliga kommuners och städernas representanter wid aftäckningsceremonin skola inbjudas m. fl.

— **Prokuratorns berättelse** angående lagskipningen och lagarnes handhafwande i landet har blifwit till ständerna utdelad. Berättelsen hänför sig till åren 1890 och 1891. —

— **Industrihyrelsen** har bewiljat föreningen „Arbetets Wänner“ 400 mk för upprätthållande af föreningens skola för arbetare i Sörnäs.

— **Kyrkliga underrättelser.** Borgå domkapitel har utfärdat fullmakt för t. f. kyrkoherden i Borgå W. Wärtenson å kapellanstjänsten i Borgå statsförsamling.

— **Söndagen den 15 april** hade 25 år förflutit sedan Landtdagsordningen för storfurstendömet Finland af Kejsar Alexander II, glörowrdigst i åminnelse, undertecknades.

— **Människowänlig donation.** En ärlig medlem af Helsingfors samhälle, hofrådet C. Wulisma, har öfverlämnat en gåfwa af 1,000 mark åt föreningen „De blindas wänner“ och en lika stor donation åt föreningen „Till de lyttas bistånd“ för befordrande af dessa förenings filantropiska sträfswanden.

— **Folkhögskolan i Borgå** aflutar lördagen den 29 dennes sin wärksamhet för detta läseår. Samma dag eger och

skolans första elewförbundsmöte rum, hwartill alla f. d. elever blifwit kallade. Till samma tillfälle utkommer äfven en af föreståndaren, mag. Wjemar, författad redogörelse öfwer skolans numero femåriga wärksamhet. — Bbl.

— **Ny inhemska harf.** En af våra mera kända jordbrukare i Österbotten, Jaakko Merenoja från Kalajoki, har konstruerat en ny harf. Denna harf är hufwudsakligen affedd för plöjda åkrar, hvilka harfwade med densamma äro färdiga för sådd. Då brist på lämpliga harfwar gjort sig gällande, så fyller den nya harfwen ett behof. Hr Merenoja har för affitt att söka patent på uppfinningen. — Päiw.

— **21,904 man i gewär!** För innewarande år inkallas till wärneplikten inalles 21,904 man hwaraf 2,328 från städerna och 19,576 från landsbygden.

— **500 hektoliter utsädeskorn** som län har senaten bewiljat Peräseinäjoki kommun. Lånet skall återbetalas i now. 1895 i peningar å 9 mark hl.

— **1,000 mark** har statskontoret bewiljat åt smeden K. P. Swenson från Närpes till utwidgande af hans smedwärfstad i nämnda socken och särskildt till anskaffande af wärktng för tillwärtning af jordbruksredskap och hästfkor.

— **Selsingfors tullkammare** har till läneränteriet under mars månad innewerat 243,000 mark, däraf 20,000 mk. införelafafst för tobak.

— **Hörnäs snickerifabrik** har under winteru haft fullt upp med arbete — för utlandets räkning. Nyssade bräder och lister äro färdiga att affändas till Tyskland och England. Flere tusen dörrar äro också färdiga att sän, das till England.

— **Kronolagfiflet i Tornea** bortauktionerades den 11 dennes och steg arrendesumman till 11,860 mark.

— **En minneskrift öfwer den afledne Kejsaren-Storfursten** kommer att utges af statsrådet J. Topelius wid tiden för Alexanderstatyns aftäckning. Priset på denna festkrift, som utkommer på Söderström & C:os förlag, blir endast 65 penni och för skolorna 45 penni

om 25 ex köpas; 42 p. för 100 ex. och 40 p. för 200 ex. — till en kommun i Nyland ha blifwit retwiterade 200 ex.

— **„Tidskrift för Folkskolan och Folkhögskolan“** ha 4 och 5 häftet utkommit. Af des denna gång rikhaltiga innehåll wilja wi omnämna: „Något om kristendomsundervisningen i folkskolor med fyra afdelningar“ af F. W. Sundwall. „Undervisningen i modersmålet i folkskolan“ af Anna Rogstad. „Herbartianismen“ af M. Holmberg.

— **Swenska Folkskolans Wänner** har bewiljat 200 mk åt folkskolan å Börtö i Borgå landsförsamling. Till läsefugan å Strömfors bruk har bewiljats 40 mk desutom böcker för 50 mk. Läsefugorna i Westanfjärd hafwa erhållit 50 mk: biblioteket i Mogenpört i Pyttis 40 mk. — Direktionen har också beslutit att åt en blifwande folkskola i Bårgö (Wasala län) under tre år lämna ett understöd af 200 mk årligen

— **Hustru som förgiftar sin man.** Wid häradsrätten i Cura har nyligen handlagts ett förgiftningsmål, hwari 22-åriga torparehustrun Jda Lehtinen anlagats för att ha förgiftat sin man. Wid förhandlingarna har det framgått, att Jda Lehtinen fortsatt med fina förgiftningsförsök under en weckas tid, tills det slutligen lyckades henne att bringa sin man om lifwet. Hon hade gifwit honom den ena giftbosen efter den andra, utan att det minsta beröas af hans häftiga plågor och klagan. Wärligen gräsliga detaljer ha inför rätta kommit i dagen. Med fräck panna förefade mörderskan sitt död, och bibehöll fullständigt sitt lugn äfwen wid de för henne mest graverande vittnesmålen. Delaktig i dådet synes den aflidnes dräng, Frans Grönlund, ha varit. Så graverande saker inlöpte mot honom att han inmanades i häkte. För widare utredning uppföts målet till den 5 maj. Wid samma ting war Jda Lehtinen jämwal anlagad för ett annat groft brott. — Poril.

— **Lindstedts Antikwariska bolhandel** här i hufwudstaden har utskändt kataloger upptagande en rikhaltig och

Snijkt, Intresse och Energi, eller Flickan, som skulle spinna guld.

(En gammal saga i ny drägt.)

Det war en gång en gumma, som hade en mycket fager dotter. Men flickan trodde, att när man är wacker, behöfer man inte arbeta, utan lydan skulle då komma af sig själf. Hon wille häller icke göra något annat hela dagen än bara roa sig. Modern försökte dock tillhålla henne att lära sig något. Så satt hon en dag wid spinnrocken utanför dörren, då red konungafonen förbi, och när han fick se den fagra mön flitigt swänga hjulet, tyckte han sig aldrig ha sett skönare syn. Han steg af hästen, gick fram till gumman och frågade, om hennes dotter wore lika snäll och kunnig som wacker.

Gumman blef så smidrad, att hon neg och sade, att hennes dotter wore så snäll i sina händer, att hon till och med kunde spinna guld af halm. Då sade prinsen: „Ne det som du säger, så will jag taga henne till gemål.“ Och flickan fick straxt följa honom till slottet.

Men drottningen, hans moder, såg

illa härpå, att han wille taga en så fattig flicka till gemål. Hon sände ut sina tjänare för att kunniga, om det wärligen wore sant, att flickan wore mer idog och kunnig än någon annan; men då de återkommo, sade de sig ha sport alldeles motsatsen. Då beslöt drottningen att pröfwa, huru saken förhölle sig. Hon satte flickan i en liten tornkammare, fylde halfwa rummet med halm och tillföde henne, att det innan aftonen skulle wata spunnet till guld, eljest skulle hon icke få prinsen till gemål, utan sändas hem igen.

Drottningen gick och läste dörren i lås efter sig och när flickan blef ensam, började hon att gråta. Så satt hon ända till middagstid och bara grät och såg på halmen, men den förwandlades häraf icke det minsta till guld. Fram mot aftonen tröttnade hon att gråta och började i stället antopa alla goda féer att komma till hennes hjälp. Men ingen syntes till. Det började redan att skymma och snart skulle drottningen komma. I sin förtwiflan, då hon icke wisste hwad hon skulle taga sig till, sprang flickan upp och satte sig till spinnrocken, tog en halmtott och började spinna. Knapt hade hjulet gått tre slag omkring, förr än dörren sprang upp och tre gummor med ett underligt utseende stodo omkring henne.

„Hwarfår gråter du?“ sporde de.

Flickan berättade nu om det åliggande, hon fått af den stränga drottningen och att hon icke wisste sig någon råd att kunna uppfylla det, om de icke wille hjälpa henne.

„Du har gjort rätt i att kalla oss“, sade de, „men hwarför har du då icke förr öppnat för oss? Nu är det knapp tid att hinna med arbetet.“

Flickan war så förstummad af förwåning och glädje, att hon knapt kunde få fram en fråga, om hur hon skulle ha kunnat släppa in dem förr.

„Wi komma gärna till allas bistånd. som kalla oss, sade gummorna, „men wi kunna icke hjälpa någon människa förr än hon själf tager första steget till sin egen hjälp.“

När de sagt detta, satte sig en af gummorna till spinnrocken, Hon hade mycket skarpa och genomträngande ögon, och när hon såg på halmen, förwandlades den till en gyllene tråd. Hon spann dock på samma gång tråget, men hjulet gick långsamt omkring och hon trampade sakta, som om rocken gått mycket tungt. När hon slutat och all halmen blifwit guldråd, torlade hon swetten ur pannan. Men då war det också redan mörkt och drottningens steg hördes i trapporna. Flickan tackade féen på det innerligaste och bad att få weta hennes namn, samt frågade, om hon på något sätt kunde wisa henne

sin erkänsla. „Jag begär ej mer än att du aldrig glömmar mig“, sade gumman. „Mitt namn är Snijkt.“ Nu satte drottningen nyckeln i dörrlåset och i samma ögonblick förswunno gummorna ur rummet.

Drottningen blef mycket öfverraskad, då hon fann all halmen förwandlad i guldråd. Men då hon lyfte derpå med sin lilla diamantlykta, mulnade hennes anlete och hon sade: „Halmens wisserligen blifwit tråd, men den är ej fin och mjuk och den är så dunkel, som om den wore öfwerdragen med rost. Jag kan därför ej känna mig tillfredsställd, förr än du i morgon spunnit om den så, att den får sin rätta guldglass.“ Därmed gick hon åter ut och läste dörren efter sig

Flickan sof ingen blund den natten och om morgonen såg hon med tungt hjärta på garnet, som wärligen icke såg ut som guld. Wisare af erfarenheten, satte hon sig nu själf till arbetet i ett hörn af rummet, men tråden wille ej blifwa blankare. Flickan hoppades dock nu på de andra féerna, — ty Snijkt hade sagt, att hon intet mer kunde uträtta utan dem, — och antopade dem så bewefande.

Då öppnades dörren och den andra gumman inträdde. Hon war så snabb i alla sina rörelser, att flickan aldrig sett någon lifligare; hon ilade genast

dit, tog spinnrocken och garnknipporna och flyttade dem fram till fönstret i jolen. Knapt hade solkenet fallit på spånaden förr än den återfick sin glans. Gumman swängde hjulet så hastigt, att flickan icke kunde följa det med ögonen och hela arbetet såg ut som en lek. Innan solen war nedgången, war de fullbordadt; och när gumman nu skulle gå, frågade flickan med många tackfägelser, om hon på något sätt skulle kunna återgålda henne och bad att få weta hennes namn.

„Jag begär endast, att du alltid skall älska mig“, sade féen. „Jag heter Intresse.“

När drottningen om aftonen kom in, blef hon förwånad och erkände garnet wara af rikttigt guld; men då hon skulle taga deri, gingo ändarne af. „Du har wisserligen spunnit guldråd“, sade hon, „men den är alt för skör. Kan du så mycket, kan du wäl äfwen göra den starkare. Har du tills i morgon afton lyckats häruti, skall följande dag ditt bröllop firas.“

Morgondagen kom och flickan satt sig till arbetet, men utan framgång. Då började hon åter att gråta, men när tårarne föllo på tråden, gick den af för hennes fingrar. Då antopade hon den tredje gumman om hjälp, och denna inträdde i rummet. Hon hade så grufligt stora händer, att flickan icke kunde af

värdefull litteratur till betydligt nedsatta priser. Katalogen n:3 innehåller Zoologi och upptar 1,625 olika arbeten, hvilkas priser äro beräknade 30 — 50% under bokhandelspriset. Enhvar, som det önskar, erhåller desja kataloger franco.

Vi påminna åter, att alla numror af Veckobladet erhållas från årets början och hoppas få emottaga rätt många helårsprenumeranter ännu, i synnerhet som många af våra läsare icke skola underlåta att göra den där stora kraftansträngningen att nämligen få minst en prenumerant.

Från 1 april till 1 juli kostar Wfol. endast 1 mark å postanstalterna.

Bref från landsorten.

Tenala d. 12 april. Ganska tidigt gjorde våren sitt inträde här wid hafsbandet. Redan i slutet af mars woro alla vägar bara och isarna swaga. Smellertid har den lugna väderlefen i förening med några graders frost om nätterna gjort, att de inre wifarna ända hittills bibehållit ett swagt istäck, som endast småningom smälter för solens strålar. Sjöfarten har dock redan begynt, ty någon hafsis icke tala om har det ej varit i wintern. Daktadt den koria winter har man dock hunnit få ned till stränderna en myckenhet med, som försäljes till Stockholm, Åbo och andra orter. Det har varit ett tråget arbete i skogarna, hvilket mål gått för sig, då snön ej hindrat afwärdningen. Härigenom har god arbetsförtjänst tillfallit de mindre lägenheterna och torparene. — Af desja senare finnas sådana hwilkas ställning ingalunda är att förakta. Många torpare föda fem å sex kor och par hästar samt hafwa återjord i förhållande därtill. Då man ej kan säga, att de äro öfwerhufwans betungade med dagewärtskyldighet, men däremot ej behöfwa erlagga några kronoutskulder från jorden, kan man trygt säga, att de hafwa bättre än de mindre lägenheterna, som ofta beswäras af dryga utlagor i förhållande till jordens storlek.

hålla sig från att fråga, hur det kom sig.

„Det kommer sig af, att allt det jag griper tag uti, det håller jag wäl fast“, sade gumman. Så satte hon sig med allwärdig min till spinnrocken och lät den gå tyft och jämnt. När hon slutat, var träden alldeles oafstiltig.

„Swad begär du af mig?“ frågade flickan, i det hon framstälde sina tackfägelser.

„Jag fordrar endast, att du alltid tillfallar mig, — jag kallas Energi“, sade feen och förswan.

Då drottningen om aftonen infann sig, kunde hon icke finna något att anmärka på guldtråden. Hon lät nu tillreda bröllopet och ansåg, att ryktet om flickans lätja måtte ha varit osant.

Och så stod ett stort bröllop i kungsgården; och drottningen fick aldrig stäl att ångra det, utan måste medgifwa, att hennes son fått en slitig och kunnig gemål, som gjorde honom allt rikare. Hon visste icke, att det kom sig deraf, att Insiigt, Intresse och Energi bistått och allt framgent bistodo hennes unga sonhustru.

Ty med deras hjälp kan hwar och en, som riktigt vill, till och med af halm spinna guld!

— Införandet af den nya latelejen såsom undervisningsbok i kristendomsläran orsakar det upprörande släktet icke så litet hufwudbry. Det är därför wigtigt att låta saken utveckla sig småningom och endast uppmana nybörjare att mera egna sin tid åt bibliska historien tills undervisningen i folkskolorna och skrifstolan kan widtaga med ledning af den nya läroboken. Säkert kommer denna nya bok att göra ett stort afbräck uti föräldrarnas intresse för barnens handledning wid den första undervisningen, men med tiden går det nog, helt wist blir och menige mans eftertanke mer än hittills wäkt att öfwerwäga de kristliga sanningarnas betydelse för lifwet, hwarigenom den tanklösa utanläsningen förkommes.

— Våra folkskollärarinnor hafwa på söndageftermiddagarna anordnat små kurser i räkning och skrifning bland bygdens ungdom. Saken har äfwen omfattas med intress och önsklighet wore, att detta intresse ej måtte, affwalna så snart det förlorat nyhetens behag. Härigenom skulle åt ungdomen beredas tillfälle att på ett mera fruktbringande sätt än hittills tillbringa sin lediga tid.

— Wår systerförening här för ett ganska tynande lif. Underligt är det ej heller, då man ej todes kunna förena sig om ändamålet, för hvilket systerföreningen skall arbeta. Sist och slutligen har man beslutit att införmis skulle tillfalla en fond för beklädningshjälp åt meddelösa folkskolebarn. Ett annat säkert gagneligare wore, att understöda något af de döfstumma barn, hwilka om de ej få undervisning wid döfstumskola blifwa wanlottade medlemmar i samhallet. Ett par gosjar just i skolåldern och på förståndets wägnar normalt utweklade, skulle nog behöfwa den undervisning och lärdom i något för deras anlag lämpat yrke, hwarförutan de i all framtid komma att falla fattigförsörjningen till last och gå en sorglig tillvaro till möte.

— Till Tenala poststation komma följande tidningar: Nya Presjen 3 ex, Beckoupplagan af samma tidn. 22, Veckobladet 15, Hufwudstadsbladet 5, S:fors Åftonblad 3. Allers familjejournal 4, Idun 1, Hemmet 1, Kamraten 1, Ördagswällen 1, Nuusi Suometar, Turunlehti m. fl. finska idun. 8 ex. Westra Nyland 10, Trädgårdsvännen 1. Svenska No skulturföreningens tidskrift 1, Sändebudet 9. Missionstidning 6. Barna vännen 8. Dessutom komma med löswärför till Trollshofda och Prästkulla icke så obetydligt antal tidningar. Å Trollshofda finnas desjutom en läseförening som står under folkskollärarinnans uppfiikt. Å Trollshofda bruk finnas något öfwer 200 personer, i Lapwicks hamn wintertid närmare 200 och sommartiden betydligt mer. Häraf synes att Tenala som till yttinnehållet torde vara den största i Nylands län, då land och watten medräknas icke heller saknar innerwänare, hwilkas antal wid sista årets slut uppgick till nära 4,000 personer. M. R.

Från när och fjärran.

På Bismarcks födelsedag den 1 april ha stora ärebetgelser egt rum. Här om meddelas i privattelegram till „Politiken“:

Den originellaste owationen var öfwerlämnandet af en adress med öfwer 100,000 underskrifter af sydtyska kvinnor från Baden, Hessen och Wfalz. Bismarck mottog kvinnornas deputation i Friedrichsruh med stor högtidlighet och höll ett långt tal, hwari han framhöll det betydelsefulla däri, att hans lifswärk, Tysklands enhet, funnit en sådan resonnans i kvinnornas stilla kamrar. Till slut sökte deputationens medlemmar att att knäsa fursten på handen, hvilket han afböjde och i stället gaf de wackra damerna en faderlig kyss på mun och kind.

I sitt tal betonade Bismarck bl. a., att en sund kritik af regeringens åtgär-

der inom parlament och präss är fullt ut förenlig med hängifwenhet för monarkien.

På aftonen war arrangeradt ett stort artadt fackeltåg till ära för Bismarck, hwilken tillsamman med sin familj från Friedrichsruhs hörnfönster åsåg förbidedeleringen.

Riksdagswalföreningens ordföran e höll ett med entusiasm mottaget hyllningstal för Bismarck, hwilken swarade med att framhålla det märkliga däri, att en minister, hwilken så som tal. för öfwer fyra år sedan frånträdt sitt embete, ännu egde befolkningens wälwilja, som nästan tyktes tilltaga för hwarje år och som i dag konstaterats på ett sätt, som djupt rörde honom.

War på tidens tecken waken! För några wendor sedan blefwo i Paris fem personer delaktiga af s. k. „civilwop.“ Dopatten egde rum i „folkets hus“ på Mont Martre och förrättades af en socialistledare Clowis Hugues i närvaro af 7 herrar och några damer som wittnen och inför en ofantlig människofara.

De dopfölkande, som kallades nyfödde, tilltalades af dopförrättaren ungefär såfunda:

„Låten mig döpa eder i namnen af den sociala republiken och af solen, som befruktat jorden; i namnet af de fåglar, som sjunga i träden; i namnet af allt det som utströmmar från det ewiga lifwet!

Unge medborgare och medborgarinnor, söken att för framtiden lefwa efter wälsöräket: „Frihet, jämlikhet och broderlighet!“

I stället för det gammalmodiga bibelspråket gaf skalden de döpta på deras färd genom lifwet följande wers:

Om Kristus återkomme till jorden, så skulle han icke vara kristen.

I den ewiga hemlighetens namn döper jag eder till medborgare.“

För hwarje kristligt sinne ter sig en sådan dopaft widrig, ja, hemsk. Men hon är dock endast en mer än wanligt i ögonen fallande uppenbarelse af wår tids widt gående kulturdyrkan.

Wäl gjort. Förkliden höit omkommo, ett stort antal fiskare, som woro ute i den orkanlika storm, som rasade på Jyllands kust. Prinsessan Marie och fru Estrup satte sig då i spetsen för en insamling för de föroljeades anhöriga. Redowisning för resultatet har gifwits i dagarne. Insamlingen wisar en slutsumma af 127,857 kr. Om pengarnes användning gifwas följande upplysningar: 34 entor erhålla en årlig lifränta på 120 kr. hwar; 20 barn under 12 år få lifränta på 40 kr. årligen, som upphör när barnet är mellan 14 och 15 år, och 10 äldre personer en lifränta på 120 kr. hwar.

Nöden i Förenta staterna är för närwarande så stor, att till och med straffångar börja göra insamlingar till desja lindrande. Så hade fångarne å staffanstalten i Maryland hoppsamlat ett belopp af 500 dollars för detta ändamål; härtill hade de bidragit med ett belopp af från 25 cents till 5 dollars personen.

14,540 kr. har Konung Oscar i Sverige beslutat att utdela till fattiga lappar.

En enkla i Amerika har begärt 10,000 dollars ersättning af en tidningsredaktör, derför att denne i nekrologen öfwer hennes man skrifwit: „Den afidne har nu gått till ett bättre hem.“

Gräsligt. En läkare i Serbien har nyligen efter att ha dissekerat en hjälfmördare skurit ut hans lefwer, låtit steka den på en restauration, sjelf spi-

sat den och äfwen trakterat andra därmed.

Gladstone berättas nu vara icke blott halvblind, utan också mycket döf, och detta lyte lär under de senaste dagarne ha tilltagit i så hög grad, att det generat honom nästan mer än hans syns förswagande.

Tre hustrar öfwerförda af spårwagn. Tre små flickor i åldern 3—7 år, enligt hwad som uppgifwes döttrar till en skomakare Lindberg i Köpenhamn, blefwo därstädes öfwerförda af en spårwagn. De små hade kommit nära wagnen, då hästarna skygade till, sprungo åt sidan och träffade dem med sina hofwar. Den äldsta af hustrarna blef ögonblickligen dödad, och äfwen den andra af dem blef så swårt skadad, att föga hopp finnes om hennes lif. Den tredje af hustrarna fick äfwen hon blesshyer, dock ej af lifsfarlig beskaffenhet.

Barndop på hafwet. På ändfartyget „Thingwallas“ senaste resa till Newyork egde födelse och barndop rum ombord. Här om skrifwer en dansk tidning:

Den 17 mars på eftermiddagen nedkom en ung norsk hustru, som tillsammans med sin man reste öfwer till Amerika, med en wälklapad flicka. Då det bland passagerarne fans en präst, pastor Wetterson, företogs dophandlingen redan tre dagar därefter, den 20 mars kl 11 f. m.

Den heliga handlingen förfigades med stor högtidlighet. Fartygets officerare och samtliga passagerare, som på något sätt kunde, woro närwarande. Fartyget war flaggmyckadt. Prästen höll ett wadert tal, och fartygets befälhåfware, kapten Baerentzen, samt ränsflapsföraren Andreasen stodo fadder.

Den lilla wärldsmedborgarinnan, hwilken såwäl som modern befann sig wäl, fick de till situationen passande namnen: Alma Atlanta Thingwalla.

En röfwarbragd i Sibirien.

Från Moskwa berättas till tyfka tidningar:

En rik köpman från Tschita (hufwudstad i prowinsen Transbaikalien i östra Sibirien) och föreståndaren för postkontoret i Tschita hafwa gjort sig skyldiga till en försträclig förbrytelse. Alrejew, en rik grosshandlare, som åtnjöt allmän aktning och ansågs för miljonär, umgicks mycket i general Ackermans familj och skulle gifwa sig med generalens dotter, men hans affärer gingo på senare tid illa och han stod wid branten af finansiell ruin. Under det han nu funderade på, huru han skulle kunna förelomma katastrofen, fick han weta att en forä omtyadt guld och silfwer, till ett wärde af minst 1,000,000 rubel, under militärbetäckning skulle föras till Irkutsk och att foran skulle passera Tschita. Han beslöt att bemäktiga sig denna rikedom. Han kände wisserligen de swårigheter som stodo i wägen för hans förehafwande, ty han wiste att under wintern, befordras posten i Sibirien med tre troikor eller kibitkor, hwilka hwar och en dragas af tre hästar. På hwarje trojka finnas, utom kuffen, tre wäl bewäpnade kosacker. Men detta affräkte ej Alrejew, som meddelade sin plan att plundra posten åt sin wän Alexandrow, postmästare i Tschita. Alexandrow förklarade sig beredd att deltaga i dådet; han hade en brorson, som hade anställning på ett postkontor. På en station skulle penningfändningen afgå.

Brorsonen drogs in i förtroendet och öfwertog den roll man tilltänkt honom.

Posttåget bestod denna gång af endast två troikor, som fördes af två kalmucker och konwojerades hwardera af fyra kosacker. Då det kom till den poststation, där Alexandrows brorson war anställd, bjöd denna ädelmodigt kosackerna brännwin i stora kwantiteter, och det dröjde ej länge innan de woro halfdruena. Detta deras tillstånd begagnade sig den unge mannen af för att föra deras wapen till ett rum bredwid den stora wäntsalen. Där tog han patronerna ur gemwärspiporna, och då posttåget åter skulle afgå, gaf han hwar och en ett stort glas wodka, i hwilket han blandade opium. Då Alrejew och Alexandrow sedan anföllo tåget, söfwo kosackerna som murmeldjur. Två pistolskott dödade samtidsigt de båda i midten löpande hästarna, som woro förspända troikorna, och därpå började ett fruktanswärdt upoträde. De söfwane kosackerna nedstötos utan motstånd och lifså den ene af kuskarne. Den andre, Stephan, lyckades fly, ehuru han war illi sårad. Alrejew upphann honom dock snart och lossade ett andra skott mot honom. Kalmucken föll som liflös till marken och rörde sig ej mer. De båda röfwarerna bemäktigade sig därpå det rika bytet, aflossade ett sista skott mot den på marken liggande, orörliga Stephan och wände sedan på sina hästar i galopp tillbaka till Tschita. Men Stephan war ej dödd och hade igenkännt röfwarerna.

Kort efter det de ridit sin wäg, släpade han sig fram till en af de fyra troikahästarna, skar af dragremmarna, swängde sig med mycken möda upp på djurets rygg och skyndade sig till Tschita, där han strax efter sin ankomst föll från hästen, sedan han angifwit brottslingarna. De häktades ögonblickligen, ställdes inför frigsrätt och hängdes följande dag på torget i Tschita. Alexandrows brorson dömdes till straffarbete på lifstid i Sibiens grufwor och kuffen Stephan fick en medalj och en betydlig penningesumma i belöning.

Från nykterhetsfältet.

Cirkulär till Nykterhetens Wänners lokalföreningar. Enligt senaste årsmötes beslut och hufwudbestyrelsens bestämning hålles Nykterhetens Wänners årsmöte innewarande år i samband med tolfte allmänna nykterhetsmötet i Borgå stad den 6 juli.

I öfwerensstämmelse med å senaste årsmöte fattadt beslut, sända de lokalföreningar, som på sin årsdag ha högst 25 medlemmar, en representant till årsmötet; föreningar med 26—50 medlemmar sända två o. s. w. en till för hwarje antal medlemmar. Om icke det fulla tillätta antalet representanter sändas, tillåtes föreningen befullmäktiga en att rösta enligt nyss nämnda grunder.

Helsingfors i april 1894. A. A. Granfelt. K. Werkko.

Hwarjehanda.

Den största spetsboswen. En godsegare sitter wid sitt fönster och ser, hur en zigenare följer sin häst till en judisk hästmånglare. Nyfiken att få reda på, hwilken som är den största spetsboswen af dem båda, låter han först zigenaren komma fram till sig. „Swad har du gjort för affärer med den karlen?“ frågar han honom. — „Jag har sålt min häst till honom.“

— „För hur mycket?“ — „För 30 riksdaler.“ — „Ah din dumme zigenare, hur kunde du sälja en häst för 30 riksdaler!“ — „Herre, hästen är lam!“
 Nu låter godsägaren ropa juden till sig och säger: „Ah, du dumme hästmånglare, hur kunde du köpa en häst, som är lam?“ — „Hästen är inte lam“, säger juden, „han är bara illa skodd och haltar därför bara.“

Då ropar godsägaren zigenaren till sig igen och säger: „Ah, din dumme zigenare, din häst var ju inte lam, den var bara illa skodd och haltar därför!“ — „Nej, herre“, invände zigenaren, „den är verkligen lam, och jag har skott den illa, bara för att köparen skulle tro, att den haltade, emedan den var illa skodd.“

Nu blef hästmånglaren framropad igen: „Ah, din dumme hästmånglare! Hästen är verkligen lam och dåligt skodd, blott för att köparen skulle tro det vara därför att den haltar.“ Hur kunde du betala 30 riksdaler för en sådan häst?“ — „Så dum kunde jag ej håller vara“, säger juden, „jag betalade den med falsta penningar.“

— **Dögge slughet.** Sägaren: Svad räfvän ändå är för ett slugt djur. Nyligen på en jakt förföljde jag i hela tre timmar en räf, och då jag slutligen sköt den, så var det — en röd hund

Kurser.

den 18 april.

	Försäljningskurs.	Införs kurs.
St Petersburg	270.—	267.—
Lübeck	123:80	122:80
Stockholm	139:30	138:50

Försäkringsaktiebolaget Kaleva

HELSINGFORS

meddelar lifförsäkringar och lifräntor af alla slag mot billiga premier och fördelaktiga vilkor.

Om du har hustru och barn, hvilka du skulle vilja skydda för brist i händelse af din död, så försäkra ditt lif i Kaleva för en bestämd summa, hvilken bolaget utbetalar till din hustru och dina barn genast efter din död, skulle denna ock inträffa omedelbart efter inbetalningen af första premien.

Premierna äro billiga. Är du t. ex. 30 år, så betalar du årligen för en 1,000 mks försäkring 21:80, eller halfårsvis 11:20, och är dessutom delaktig i bolagets vinst, hvilken framdeles betydligt kommer att förminska dina årliga premier.

Om du ämnar försäkra ditt lif, så gå till någon af Kalevas agenter, af hvilka det finnes i nästan alla Finlands städer och å flertalet landsorter och tillkännagif din afsikt; han skall lämna dig närmare upplysningar och ombesörja försäkringen.

Kaleva är ett finskt bolag, och dess fonder öfverstiga ren tillsammans 10 miljoner mark, fastän det under sin 18-åriga verksamhet för dödsfall utbetalt öfver 3 milj. mark.

Lifförsäkringen är ett säkert stöd.

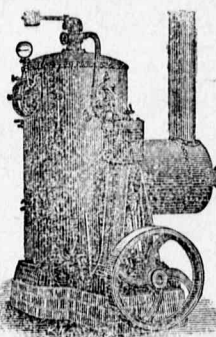
Billigaste KALK till landsorten.

Då vi invid Helsingfors hamnbana disponera öfver stora magasin, egna spårvägar och lastningsbryggor, blifva vi efter sjöfartens öppnande i tillfälle att ständigt leverera **Kalk** till för dagen gällande billigaste priser. Order, som i god tid insändas, expideras på tider då priset noteras lågt. Säcker utlånas billigt. Fördelaktigast för köparen är dock att vid beställningen medsända egna säckar.

Julius Tallbergs Byggnadsmaterialiehandel.

ADOLF PETERSSON

Michaelsgatan 5, Helsingfors.

Finsk Maskin- och Jordbruksredskapsaffär.

meddelar barn-, lif- och kapitalförsäkringar.
Axel Thuneberg. T. Hjelt.
 Generalagenturen, Kaserngatan 22.
 Agenter antagas såväl i H:fors som i landsorten.

Specialitet

Glasögon & PINCENEZ

i största urval.
 Paul Dettmann,
 Optiker.
 N. Esplanadgatan 37.

På G. W. Edlunds förlag har utkommit:

Predikningar

af

J. E. Ahlgren.

Pris inb. 5 mk, i bättre band 6 mk.

„På uppmaning af medlemmar af Helsingfors församling, hvars själasörjare afidne prosten Ahlgren varit närmare ett kvart sekel utgifves denna årgång predikningar, hållna af den omtyckta predikanten såväl i Helsingfors som i andra församlingar, der han under sin femtioåriga nitiska verksamhet verkat till Guds rikets uppbyggelse. Predikningarna utgöra ett urval ur den rika samling sådana, som den afidne efterlemnade. Måttede samma hos läsaren stärka den tro, vid hvilken deras författare tryggade sig alt intill ändan!“

Brandförsäkrings aktiebolaget

Fennia.

Hufvudkontor i Helsingfors, Unionsgatan 30.

Meddelar brandförsäkringar å all slags fast- och lösegenom både i städer och på landet på de förmånligaste vilkor och till bestämda billiga premiesatser.

Bolaget har agenter i alla städer och på landet; och lämna desamma vid anfordran alla begärda upplysningar.

Inträffade brandskador uppgöras snabbt.

Olycksfallförsäkrings Aktiebolaget

PATRIA

i Helsingfors,

meddelar olycksfallförsäkringar.

Panorama International

N:o 1 Mikaelsgatan, Portgängen, paradtrappan, 1 tr. upp. (Böckermans hus).

Öppet hvarje dag fr. kl 10—10.

Resa genom Spanien.

! Se till!

Men glöm ej heller att först eller sist titta in hos urmakar

Broman

då Ni tänker lägga er till **Ett godt ur!**
 Alexandersg. 40
 Helsingfors.

- Dr: A. Nordblad, Boulevardsg. 6, 9—11. 5—6.
- Dr: Rönholm, Trekanten 3, 10—11. 5—6. barn- o. kvinnofjukd.
- Dr: Schauman, Skilnadsg. 19, 1—1/23.— invärtes sjukd.
- Dr: Siewers, Nikolaisg. 17, 12—2, invärtes sjukd.
- Dr: Törngren, W. Henriksg. 9—10—11. 5—6.
- Dr: Collan, S. Esplg. 2 hudsjukd 11 12.
- Dr: Klodin, Albertsg. 14, 9—11, 4—6.
- Dr: Hagelstam, Andreg. 5, 5—6.
- Dr: Heikel, Högbergsg. 30, 9—10. 5—6.
- Dr: Idman, Bärngmansgatan 21. 5—6.
- Dr: Kolster, Andreg. 22, 9—10 1/25—1/26.
- Dr: Nordman, ögonläkare. Högbergsg. 36, 10—11, 5—6.

Läkare.

- Bensow, Fabiansg. 27, 10—12.
- Dr. Chryscinicz, N. Esplg. 35, 12—2. 5—6.
- W. Olander, N. Esplg. 33, 11—1.
- G. Wajenius, Skilnaden. 4, 10—3. 5—6.
- D. Westphal, Alexandersg. 15, („Alt-las“) 10—3, för medellösa fl. 9—1/210.

Djurläkare.

- A. Bärnlund, Broholmen 10, 8—11,
- Oscar Lindström, W. Henriksg. 22. 9—11.

Helsingfors.

Hufvudstadsbladets Nya Tryckeri 1894.

Gräsfrö
 hos Schildt & Hallberg.
Gödningsämnen & Benmjöl
 hos Schildt & Hallberg.
Kraftfoder & Hvetekli
 hos Schildt & Hallberg.
 Alexandersgatan 15.

HOS
R. FALTIN.
 Norra Esplanadg. 5, Helsingfors.
Harmonier
 af Schiedmayer, Stuttgart, Tysklands äldsta och största Harmoniumfabrik och Andersson, Stockholm, förbättrad amerikansk konstruktion (de bästa af svensk tillverkning). Genom sin prisbillighet, sin vackra ton och prydliga yttre hafva dessa instrument i Finland vunnit stor spridning.
OBS! Hrr Präster och skollärare erhålla kredit med förmånliga betalningsvillkor.